

Att klippa manen

Att klippa en fjordhästman är en konst, som tar ett tag att lära sig till fulländning. Och helt färdig blir man väl aldrig, för rätt som det är råkar man på en individ som är knepigare än andra. Både hur manen är och hur hästens exteriör är, påverkar utförande och resultat. Men det går ganska fort att lära sig grunderna, och många tycker att det är smidigt jämfört med att rycka manar. Det kan vara lagom att klippa ungefär var tredje vecka, och en vardagsklippning tar mindre än fem minuter per häst, i varje fall om man gör det så ofta, och har tränat lite.

Vad som är väldigt praktiskt är att när man väl fått en bra form på bågen så kan man följa samma mall vid nästa klippning. Alla hårstrån växer ju inte samtidigt, så man kan ana en linje precis där man klippte senast, och den kan man följa om formen är bra redan.

Man kan använda olika saxar, men vanligt är att använda en vanlig bra sax, oftast en sax med långa skänklar. Den ska ha bra skärpa, så den får man inte låna till andra uppdrag....Det är enklast om någon håller hästen, så att den står i "normal" ställning och med huvudet rakt fram (alltså inte böjd åt sidan). Att klippa på häst som har huvudet vid marken blir inte bra. Det funkar heller inte bra att klippa en nybadad man - man blir rätt besviken när det torkar och inte längre är alls lika bra.... Däremot är det perfekta klippvädret en lite grå dag med fukt i luften - då är det lätt att klippa. Så lite fukt skadar inte.

Man börjar på t.ex. vänster sida och klipper bakifrån och fram – eller hur man nu vill börja. Om manen är bred är det enklare att inte klippa hela bredden på en gång. Sedan kan man gå över och fixar det sista på andra sidan. Vilken ordning och hur man gör detta, spelar säkert ingen roll.

Om formen ska ändras så bör man börja med det. Ta sikte på mitten av manen och bestäm var den högsta punkten ska vara, och börja där. På så gott som alla hästar blir det finast med den högsta punkten rakt över bogspetsen eller mitt på halsens längd (i praktiken samma sak). Då kan manen få en fin svängd form i en jämn båge, som i det ideala fallet är jämnt rundad hela vägen. Det man uppnår med detta är att förstärka intrycket av en vacker överlinje. Man lurar också ögat lite och ger intryck av en lite längre hals.

För att klara det så är det viktigt att se till att ha kvar lite längd hela vägen ner till manken och inte klippa av det sista. Om man kortar där så ser halsen lite kortare ut och bogen lite brantare. Även de sista stråna, som ofta är lite bruna bör vara kvar. Kan vara svårt om man har täcke, men det gör skillnad.

Man bör också se upp med att inte klippa alltför kort bakom öronen. Det får inte bli som ett hack där, utan längden bör passa för att lagom glida över till luggen. Luggen klipper man förstås inte alls, utan det enda man behöver avgöra är hur mycket som ska vara lugg och vad som ska klippas som man.

Det är ganska vanligt att man ser att manens högsta punkt läggs längre fram än mitten. Kanske är syftet att ge intryck av resning och välvning, men effekten blir oftast att halsen ser tjockare ut (särskilt i frambdelen) och även kortare, på grund av att manen lätt blir flack och lite låg i bakkanten då. Denna typ av klippning ser man sällan i Norge, där man verkligen kan få se perfekta manar ibland.

I den traditionella norska klippningen är det vita och det färgade partiet lika långt. Om man vill leka med olika effekter så kan man visst göra det. Men på premiering och utställning tycker finns inget finare än en välklippt man i traditionell frisy.

